

XLIII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller.

(Ugiben af Landstingets Udvalg den 2den Marts 1899.)

Der har i Udvalget ikke været nogen Uenighed angaaende Grundprinciperne i Lovforslaget. Man har i det hele kunnet tiltræde baade det, at Lovforslaget ikke har forandret den gældende Ret i større Omfang, end det har, og det, at der er gjort Forandringer i de hidtil gældende Regler paa de Punkter, hvor Lovforslaget har gjort det. Vel har der fra enkelte Sider været nogen Betænkelse ved at drage Konsekvenserne af Hustruens Myndighed saa strengt og saa vidt, som det er, navnlig i den Henseende, at hun ved sine Retshandler kan forbinde ikke blot det Særeje eller det Selverhverv, hun har eller faar, men ogsaa saa ubestemt en Størrelse som den Lod i Fællesboet, der vil tilfalde hende, naar dette skiftes, eller hun kommer til at hense i uskiftet Bo, hvilket jo kan være til et meget fjernliggende Tidspunkt; men man har paa den anden Side maattet erkende, at saadant er den logiske nødvendige Følge af, at hun som fuldmyndig kan forpligte sig personlig, og at de mislige Følger, som heraf kunne flyde for Hustruen, maa betragtes fra det Synspunkt, at naar man tillægger en Person Fuldmyndighed, er dermed nødvendigvis Døren ogsaa aabnet for, at denne Person kan skade sig selv ved

Brugen af sin Fuldmyndighed. Ligeledes har der fra enkelte Sider været rejst Spørgsmaal, om det ikke kunde være rigtigt at gaa det Skridt videre ud over Loven af 7de Maj 1880 at gøre Hustruens Selverhverv til hendes Særeje, men herimod er der fra anden Side gjort den Indvending, at man da vanskeligt kunde nægte at gøre Mandens Selverhverv til hans Særeje, og at Hustruen ikke kunde være tjent hermed, derom vare vi alle enige. Om det nu end ikke vilde være aldeles nødvendigt at drage den nævnte Konsekvens af, at Hustruens Selverhverv gjordes til hendes Særeje, noget, hvorom der i Udvalget har været forskellige Meninger, har dog hele Udvalget sluttelig forenet sig om at blive staaende ved Lovforslagets Regler, der falde sammen med Lov 7de Maj 1880, idet man erkender, at disse Regler hidtil have virket heldigt og formentlig fuldt ud tilfredsstillende Hustruens Trang til Beskyttelse for hendes Selverhverv.

Et andet Punkt, paa hvilket der har været nogen Meningsforstel i Udvalget, er Spørgsmaalet om, hvilke Former der skal iagttages ved en Ægtepagts Indgaaelse. Navnlig er det bragt under Overvejelse, om det ikke kunde være rigtigt at foreskrive, at